

Cada cop es nota més que hi ha una part de la nostra societat que va en decadència. Podem trobar molts adjectius que defineixin el que està passant, com: horrible, vergonyós, menyspreable...

El més lògic, com a persones humanes que som, seria adonar-nos que el que ens està passant, és inhumà. S'hauria d'educar des del respecte la igualtat i la tolerància. Donant a conèixer que no només hi ha hagut un cas de violència masclista, sinó que n'hi ha hagut tants que ens deprimeix contar-los. Si has patit aquest tipus de violència sabràs molt bé que no has sigut la primera ni seràs l'última en passar per tot això.

Estem fartes que la justícia no ens defensi, que es miri cap a una altra banda i se'ns ignori o preguntis que perquè anàvem soles, quina roba portàvem o que se'ns digui que allò que hem sentit només era un piropo, que som unes exagerades.

No és només un piropo, és una noia més que en sortir al carrer se sent insegura, una noia més que té por de trobar-se amb un desgraciat que vol destrossar una vida. Una dona més.

Volem creure que és possible la igualtat, que algun dia s'acabaran les violacions i les agressions a les dones.

La pregunta és, farem que això sigui possible?

Després de sentir que una noia de setze anys, la nostra edat, quedés ingressada a la uci després de voler sortir de festa, ens fa pensar si això serà possible.

Volem enviar un missatge, a tots els polítics i gent que es dignin a escoltar-nos, volem sortir al carrer amb un vestit, i no tenir por. Volem no haver de canviar de vorera quan veiem un grup de nois. Volem poder fer el que vulguem amb les nostres vides, i els nostres cossos sense que ens diguin putes o guarres. Volem que els nostres pares estiguin tranquils quan marxem soles de casa.

Volem no haver-li de dir a les nostres filles que vigilin quan surtin de casa.

Volem un món, on ser una dona importi el mateix que ser un home. Gaudir de tot del que hauríem de gaudir.

Volem no tenir por.